

PROLOGAS

1806

Aš nuotaka. Netrukus tapsiu žmona.

Netveriu iš džiaugsmo, kad šiandien prasidės mano naujas gyvenimas, juk jau visai netrukus nebebūsiu Astrida Grandvil.

Aš būsimoji Kolino Pulo žmona, ponija Pul.

Kai mudu susipažinome, vos prieš metus, iškart jį pamilau. Pamilau ne vien tik jo mielą veidą ir dailų kūną, nes Konoras, jo brolis dvynys, atrodo lygiai taip pat. Pamilau jo besišypsančias tamsiai žalias akis, balso skambesį, išmintį ir atkaklumą.

Sužavėjo jo dora, pasaulio pažinimas, puikus humoro jausmas, atsidasymas savo šeimai ir jos sukurtam verslui.

Mano būsimasis vyras stato laivus kaip kadaise jo tėvas. Nors pažintis su Arturu Pulu truko trumpai, nuoširdžiai gedėjau, kai, nukritęs nuo arklio, jis apleido šį pasaulį.

Dabar abu broliai tęsia tėvo pradėtą verslą.

Bet tik ne šiandien. Šiandien Pulo įlankoje visiems laisvadienis, o mano šešuro pastatytame name viešpatauja muzika ir šokiai, vaišės ir vynas, meilė ir juokas.

Ant šios stačios uolos bekrastės jūros pakrantėje, kur Arturas pasistatė tvirtus akmeninius rūmus, nuo šiandien mudu su myliuoju kursime savo namus.

Mūsų namai bus pilni vaikų, gimusių iš mudviejų meilės. Ir galbūt tos naujos gyvybės kibirkštėlę pavyks įžiebtį jau šiąnakt. Savo vestuvių naktį.

Arabelė, mano geriausia draugė, tapsianti mano sese, kai rudenį susituoks su Konoru, klausė, ar nesijaudinu skaisti guldamasi į vestuvinį guolį, kaip jau labai greitai gulsis ir ji pati.

Ne. Tikrai ne. Nekantrauju pajusti ne tik bučinius, taip kaitinančius man kraują ir svaiginančius aistra, bet ir patirti daugiau.

Šlovinu tave savo kūnu. Vieną po kito ištesėsiu visus tau duotus įžadus.

Veidrodyje pažvelgusi į mudviejų — vyro ir žmonos — miegamojo atspindį, regiu moterį, visai nebepanašią į tą mergaitę, kokia kadaise buvau.

Matau plaukus, kuriuos Kolinus vadina šilkiniais saulės spinduliais, papuoštus rožių vainiku su trumpu nuometu, kaip pageidavo mano motina. Regiu baltą suknelę, dėl kurios tiek nerimauta. Kaip ir norėjau, platus sijonas krenta dailiomis klostėmis žemyn nuo pat šilkinio kaspinu apjuosto aukšto liemens.

Žinau, kad aš visai ne gražuolė, nors Kolinus nuolat taip mane vadina. Bet atrodau tikrai dailiai, ypač šiandien, kai mergina taps moterimi, o nuotaka — žmona.

Žvilgsnį patraukė ant piršto suspindęs žiedas, kurį jis dovanojo prašydamas mano rankos. Pasakė: *Myliu tave visa širdimi. Mano mieloji Astrida, jokios kitos aš nepamilsiu, o tave mylėsiu visą savo gyvenimą ir netgi po mirties.*

Ir štai dabar mūsų tą spindintį pažadą ant savo dešinės rankos, o auksinį žiedą, simbolizuojantį amžinybę, ant kairės.

Moteris, kuria tapsiu, mylės jį visą savo gyvenimą ir netgi po mirties.

O dabar, po šios atokvėpio valandėlės, man metas sugrįžti. Ten, kur muzika, šokiai ir puota, kurios primygtinai šia proga pageidavo Kolinus.

Aš šoksiu su savo vyru. Priimsiu jo šeimą kaip savą, nes nuo šiandien jie ir mano šeima. Grojant dūdmaišiams, švęsiu pirmą mudviejų ilgo ir laimingo bendro gyvenimo dieną.

Ar bent jau taip vyliausi.

Atsisukau pasisveikinti, išvydusi į kambarį įeinančią moterį. Man ji pasirodė matyta, bet nespėjau išarti nė žodžio, kai ji puolė artyn. Išvydau, kaip vos akimirką sušmėžavo ašmenys, ir ji susmeigė peilį į mane.

Koks baisus skausmas! Niekada jo nepamiršiu. Ir to siaubo, kai ašmenys susmigo į mano kūną dar kartą, o paskui dar ir dar. Vėl ir vėl.

Susvirduliavusi žengiau ataturpsta, nepajėgdama surikti ar iš-tarti bent žodį, kai ji galiausiai numetė peilį man po kojomis.

— Tu jo niekada neturėsi, — iškošė. — Mirsi kaip nuotaka, ži-nodama, kad jis atiteks man. Koliną ateis pas mane, arba, prisiekiu tavo krauju ant mano liežuvio, prie tavęs viena po kitos prisijungs ir visos kitos nuotakos.

Pakraupusi matau, kaip moteris nuo savo piršto lyžteli mano kraujo. Kai susmukau ant grindų, ji pasiėmė mano vestuvinį žiedą.

Ir tai kažkodėl atrodė net baisiau nei skausmas, kurį jutau.

— Santuoka nėra tikra, kol du kūnai nevirto vienu. Tu am-žiams liksi tik nuotaka. Būk prakeikta, Astrida Grandvil.

Ji paliko mane ten, mirštančią ant grindų prie santuokinio guolio, kuriuo jau niekada nebesidalinsiu su savo mylimuoju. Bet žiedas, mano vestuvinis žiedas. Kaip be jo palikti šį pasaulį?

Kol karštligiškai iš paskutinių jėgų bandau atsistoti, mano balta vestuvinė suknelė nusidažo krauju. Kęsdama baisų skausmą, svirduliuodama priėjau prie durų. Slidžiomis nuo kraujo rankomis vos įstengiau jas atidaryti.

Aš privalau rasti Koliną. Privalau atgauti savo žiedą. Kai jį man užmoevi, aš tau prisiekiu. Temsta akyse; kiekvienas įkvėpimas — nepakeliama kančia.

Kažkas suriko, bet tas balsas lyg iš kito pasaulio. Iš pasaulio, kurį aš palieku.

Regiu jį, vien tik jį, nes viskas aplink — ir muzika, ir dailios suknelės, ir liemenės, ir visi veidai — paskendo migloje; šūksniai nutilo.

Šaukdamas vardu, jis puolė prie manęs. Savo stipriomis ranko-mis suspaudė glėbyje, kai kojos liovėsi manęs klausiusios.

Noriu su juo pasikalbėti. Jis — mano meilė, visas mano gyve-nimas. Bet amžinybės žiedas — ilgo, laimingo gyvenimo pažadas — pavogtas.

Ant veido jaučiu jo ašaras, tamsiai žaliose akyse matau sielvar-
tą ir baimę.

— Astrida, mano meile. Astrida. Nepalik manęs. Nepalik
manęs.

Krisdama į tamsą, ištariu paskutinius žodžius ir su paskutiniu
atodūsiu duodu savo paskutinį pažadą.

— Niekada tavęs nepaliksiu.

Ir savo pažadą aš ištesėjau.

PIRMAS SKYRIUS

DABARTIS

Vestuvių planavimas prilygsta beprotybei. Sonja nusprendė, kad tik susitaikius su šiuo neginčijamu faktu reikalai apskritai gali pajudėti į priekį.

Jei būtų jos valia, šio beprotiško cirko jau seniai būtų atsisiakiusi. Tiesiog būtų nusipirkusi kokią įspūdingą suknelę, tinkamą apsirengti ir ateityje, ir susikvietusi šeimą bei draugus į vestuves savo kieme. O po trumpos jausios ceremonijos visi kartu pašėltų triukšmingame vakarėlyje.

Nieko įmantraus, jokių formalumų, šurmulio ar nerimo. Vien tik linksmybės.

Bet Brendonas panorė ir įmantrybių, ir formalumų, ir šurmulio.

Todėl Sonja išsirinko įspūdingą suknelę, kainavusią tiek pat, kiek dviejų mėnesių būsto paskolos įmokos, nors ją vilkės vos porą valandų, o paskui nuneš į valyklą ir pasikabins spintoje.

Savo šventei jie išsirinko prabangų viešbutį Bak Bėjaus rajone. Svečių skaičius sąrašė jau viršijo tris šimtus ir galbūt, kol ateis laikas visiems išsiųsti kvietimus, net pasieks ir keturis.

Juos Sonja sumaketavo pati — juk galų gale dirbo grafikos dizainerė. Kaip, beje, ir Brendonas, tad prie kvietimų dizaino prisidėjo ir jis. Galbūt išėjo kiek oficialesni, nei ji įsivaizdavo, bet vis tiek atrodė puikiai.

Jau prieš kelis mėnesius svečiams buvo išsiųsti priminimai apie vestuvių datą, ir dar vos ne visą dieną teko paaukoti sužadėtuvių nuotraukoms su samdytu fotografu.

Iš tiesų Sonja norėjo tiesiog paprašyti draugės padaryti kelis linksmus, nesurepetuotus kadrus. Bet Brendonui kategoriškai su

tuo nesutikus, jai nenoromis teko nusileisti. Visgi nuotraukas gavo tikrai gražias.

Tokios išties tiktų elegantiškiems, rafinuotiems atvirukams, reklamuojantiems tobulą, laimingą, karjeros aukštumų siekiančią porą.

Prireikė ne vienos dienos susiplanuoti valgiaraštį — be abejonų, griežtai formalų ir derantį tokiai iškilmingai progai. Paskui atėjo torto eilė. Jai pačiai tortai visada patiko, todėl į žmones, tvirtinančius, kad jų nemėgsta, žiūrėdavo kiek įtariai.

Bet, Dieve šventas, kas gi galėjo žinoti, kad vestuvinio torto užsakymas, kai reikia išsirinkti ir skonį, ir įdarą, glaistą, dizainą, aukštų skaičių bei papuošimus, gali virsti tikrų tikriausiu kantrybės išbandymu.

Dabar Sonja tą puikiai žinojo.

O kur dar jaunikio tortas. Ir vieno kąsnio pyragėliai, puošti aukso spalvos jų abiejų inicialais.

Ir dar nederėtų pamiršti gėlių, muzikos, svečių susodinimo plano, spalvų, pokylio temos, tad, nors ir pasisamdė itin kompetentingą ir kantrią vestuvių planuotoją, visi šie reikalai Sonją tiesiog vedė iš proto.

Ji laukė nesulaukė, kada viskas galiausiai baigsis.

Ir dėl to, ko gero, atrodė tikra keistuolė.

Argi nuotakos neturėtų mėgautis tokiais rūpesčiais ir jauduliu? Kuri nuotaka nenorėtų, kad jos vestuvių diena būtų ypatinga ir unikali lyg pasaka?

Sonja irgi norėjo, kad jos vestuvės būtų ypatingos ir unikalios, be to, labai troško gyventi ilgai ir laimingai po jų.

Bet.

Ir tų „bet“ per paskutines kelias savaites atsirado vis daugiau. *Bet* Sonja kažkodėl nejuto, kad ta diena bus *jos* — ypatinga, unikali, įspūdingai jaudinanti. Visiškai. Kažkodėl ji jautėsi taip, lyg pati nieko nebekontroliuotų. O kai sau pabandė priminti, kad tai ir Brendono vestuvių diena, kad ir jis turi teisę priimti sprendimus, netikėtai suvokė, jog kažkodėl viską ir sprendžia *jis*.

Viskas, kas jau buvo suplanuota, nė kiek neatspindėjo jos vizijos ar norų. Viskas buvo taip, kaip norėjo jis.

O jei judviejų vizijos ir norai iš esmės šitaip skiriasi, argi tai nereiškia, kad jie tiesiog netinka vienas kitam?

Ilgiau apie tai pamąščius, Sonją apimdavo nerimas. Kaip ir tąsyk, kai jie tris šeštadienius iš eilės ieškojosi sau būsto ir jis užsima-nė elegantiško šiuolaikiško namo priemiestyje, nors ji visa širdimi troško seno, vijokliais apžėlusio ir istoriją turinčio namo.

Bet.

Ilgiau pagalvojusi, prisiminusi pastaruosius aštuoniolika jų draugystės mėnesių, ji neprisiminė nieko, kas keltų nerimą.

Juk vestuvės — tik viena diena, tad kodėl Brendonas negalėtų pasimėgauti ta pompastika, kurios taip trokšta? Namas? Juk svarbiausia, kas jo viduje. Jiedu sugebės rasti kompromisą ir kartu susikurs savo namus.

Čia tik priešvestuvinis jaudulys, kartojo ji sau. Viskas pamažu ima virsti realybe. Ir savo rankinėje ji netgi turėjo tikrų tikriausių įrodymų — jau paruoštus kvietimų maketus.

Neatlaikiusi jaudulio Sonja netgi atšaukė susitikimą su floriste — vienai dienai visko būtų tiesiog per daug — ir nusprendė grįžti namo.

Ramiai praleis kelias valandas. Brendonas turėjo kažkokių jauniko reikalų, tad kol jis grįš, Sonja pasimėgaus vienatve.

O tada jiedu atsidarys butelį vyno, patikrins, ar kvietimų maketuose nėra klaidų, ir pagaliau užbaigs vis ilgėjantį svečių sąrašą. Paskui bus galima užsakyti kvietimus ir juos pamiršti, nes svečių vardus užrašys pasamdytas kaligrafas.

Tą ji galėjo padaryti ir pati, bet argi derėtų skųstis, kad nereikės *pačiai* ranka pildyti kelių šimtų kvietimų.

Atsidariusi automobilio langus ir garsiai įsijungusi muziką, Sonja važiavo namo kaip visada šeštadieniais ištuštėjusiomis Bostono gatvėmis. Po aštuonių savaitių, pamanė ji, viskas aplink nusidažys gražiausiomis rudens — jos mėgstamiausio metų laiko — spalvomis. Ir visa tai jau bus praeityje.

Jai dvidešimt aštuoneri, ne už kalnų ir dvidešimt devyneri, tad netrukus pasibaigs dar vienas gyvenimo dešimtmetis. Sonja jautėsi pasirengusi kurti šeimą, gyventi sėsliau. O po aštuonių savaitių ji ištekės už mylimo vyro.

Brendonas Vaisas — protingas, talentingas, romantiškas. Jis jos neskubino ir nespaudė, kai iš pradžių kilo daug abejonų, ar apskritai veltis į santykius su bendradarbiu.

Ilgainiui jis ją užkariavo — ir Sonjai pastangos patiko.

Jie faktiškai nesipyko. Jis labai draugiškai bendravo su Sonjos mama, o tai buvo ištis svarbu. Jam patiko jos bičiulių draugija, ji mielai leido laiką su jo kompanija.

Aišku, ji matė, kokie jiedu skirtingi. Kiekvieną vakarą jis mielai lankėsi tai kokteilių vakarėlyje, tai ėjo su bičiuliais vakarieniauti, tai dalyvavo kokios meno galerijos renginyje — progų išeiti niekada nepritrūkdavo. O jai šito tiek nereikėjo, kartais norėdavosi tiesiog tyliai ramiai pabūti namuose.

Ir batų jis turėjo daugiau nei Sonja, nors ji visada manė, kad batai jos silpnybė.

Kai jis kalbėdavo apie namo pirkimą, būtinai pabrėždavo, kad reikės ką nors pasisamdyti prižiūrėti teritoriją, o ji įsivaizduodavo, kaip pati šienaus veją ir rūpinsis sodu.

Bet kas gi norėtų tuoktis ir kurti bendrą gyvenimą su savo pačios klonu?

Skirtumai pajvairina kasdienybę.

Statydamosi prie namų automobilį, Sonja jau gailėjosi atšaukusi susitikimą su floriste. Reikėjo viskuo pasirūpinti. Juk gėlės, kaip ir tortas, turėtų praskaidrinti nuotaiką.

Teks pamėginti prasiblaškyti ir ką nors pasiruošti vakarienei.

Gal šitaip pavyks gudriai išsisukti nuo pasiūlymo ir vėl pavalgyti kur nors mieste, nusprendė ji, įeidama į savo blokuotojo namo pusę. Gal Brendonas ir siūlys, bet kai grįžęs namo ras ant viryklės garuojantį maistą ir atkimštą vyno butelį, vakarienės jie liks namuose.

Pavalgę ir išgėrę galiausiai pabaigs tą sumautą svečių sąrašą.

Tuomet atliktų darbų sąrašė bus galima pažymėti dar vieną varnelę, ir nuo pečių nusiris dar viena našta.

O tada visą šeštadienio vakarą jiedu galėtų nuogi praleisti lovoje.

Atidariusi duris ir įėjusi į prieškambarį Sonja išgirdo muziką. Vos už kelių žingsnių prie svetainės gulėjo moteriškas batelis.

Raudonas aukštakulnis.

Padėjusi rankinę ant staliuko prie durų, ji įmetė raktus į dėbėnį. Tada iš lėto pasilenkusi pakėlė batelį.

Antrasis gulėjo nuvirtęs ant šono pakeliui į miegamąjį šalia baltos ilgos suknelės be petnešėlių.

Iš miegamojo sklido muzika — tyli, geidulinga melodija, pertraukiama moters šūksnių ir dejonių.

Brendonui patinka klausytis muzikos sekso metu, — atėjo į galvą mintis. Jis niekada nepamiršdavo įjungti grotuvo.

Kadaise jai tai atrodė visai miela.

Kadangi miegamojo durų niekas nepasivargino uždaryti, Sonja perlipo numestą suknelę ir į šoną paspyrė vyriškus marškinius bei kelnes.

Ir kas galėjo pagalvoti, toptelėjo jai, kad meilė gali užgesti taip pat staiga kaip žvakė nuo vėjo gūsio? Pranykti kaip dūmas. Be jokių pėdsakų.

Ji stebėjo, kaip kilnojasi jos sužadėtinio užpakalis, jam dulkinant po savimi gulinčią moterį. Moterį, kuri buvo kojomis apsvijusi jo liemenį ir šaukė jį vardu.

Sonja pažvelgė į batelį rankoje, o paskui — į nuogą to šunsnukio užpakalį.

Kai iš visų jėgų sviedė batelį ir taikliai pataikė, tepamanė: o taip, žymė tikrai turėtų likti.

Pašokęs vyras atsisuko. Moteris išsigandusi riktelėjo ir pamėgino prisidengti suglamžyta paklode.

— Sonja.

— Po velnių, užsičiaupk! — riktelėjo ji. — Jėzau Kristau, Treise, tu juk mano *pusseserė*. Ir viena iš pamergių.

Kūkčiodama Treisė traukė į save paklodes.

— Sonja, paklausk...

— Aš tau liepiu užsičiaupti! Atsidūriau kažkokioje sumautoje muilo operoje. Renkitės ir dinkite iš čia! Abu!

— Man labai gaila. — Vis dar kūkčiodama Treisė nuo grindų pasičiuo liemenėlę ir kelnaites. — Man taip...

— Nekalbėk su manimi. Nedrįsk su manimi kalbėti. Jei tavo motina nebūtų mano labai mylima teta, dabar pat išspirčiau iš čia tavo subinę, kekše tu. Užsičiaupk ir nešdinkis iš mano namų.

Sprukdama iš miegamojo, Treisė pakeliui čiupo suknelę ir ėmė ją vilktis, net neapsirengusi apatinių. Batelių ji net nepasivargino pasiimti.

Išbėgo neuždarydama durų.

— Sonja. Tai, ką padariau, nepateisinama. Aš suklydau, aš...

— Matau. Tu suklydai, o tavo drabužiai patys išsimėtė po kambarį, kai nuogas užgulei mano pusseserę. Dink iš čia, Brendonai. Gali dingti nuogas arba apsirengti. Tiesiog dink iš mano namų.

— Mūsų, — mėgino ginčytis jis.

— Ant sutarties mano pavardė.

— Mieloji...

— Tu rimtai drįsti mane šitaip vadinti? Tik pamėgink dar kartą ir, prisiekiu Dievu, iš čia išėsi apsipylęs kraujais. Liepiu tau nešdintis.

Jis užsitempė kelnes.

— Turime pasikalbėti. Tau tiesiog reikia nusiraminti, todėl aš... Kur tu eini?

— Pasiimti telefono. — Priėjusi prie savo rankinės, ji išsitraukė mobilųjį. — Paskambinsiu į policiją, kad jie tave išvytų iš mano namų.

— Liaukis, Sonja, — nutęsė jis lyg bandydamas pasakyti „kokia tu žavi, kai pyksti“. — Tu tikrai nekviesi policijos.

Rankoje laikydama telefoną, Sonja įdėmiai jį nužvelgė. Sportiškas kūnas, smėlio spalvos plaukai, suveltai kitos moters rankų. Dailus, prižiūrėtas veidas, kerinčios mėlynos akys.

— Jei tikrai manai, kad nepaskambinsiu, visai manęs nepažįsti. — Iš dubens ištraukusi jo raktų ryšulį, išsegė raktą nuo savo namų, o likusius nusiųdė ant grindų. — Nešdinkis.

— Man reikia batų.

Atidariusi prieškambario spintą, ji ištraukė porą jo šliurių ir numetė prie kojų.

— Renkis ir dink arba pradėsiu rėkti ir paskambinsiu į policiją. Pasilenkęs jis pasitaisė šliures ir į jas įsispyrė.

— Pasikalbėsime, kai nusiraminsi.

— Apie tave, apie visa tai? Nebent, kai pragaras atšals.

Jam už nugaros užtrenkusi duris, Sonja užstūmė sklendę.

O tada tikėjosi, kad apsipils ašaromis, užlies nevilts ir sielvartas. Bet ne, netrukus suvokė: nejaus nieko kito, tik liepsnojančią įniršį.

Dar kartą pažvelgė į telefoną rankoje.

Giliai kvėpuodama, priėjo prie sofos ir atsėdė. Pradėjusi rašyti žinutę, suvokė, kad nepavyks, nes rankos beprotiškai virpėjo.

Todėl tiesiog surinko numerį.

— Labas!

— Klėja, gal gali užsukti? Man tikrai labai reikia, kad atvažiuotum.

— Vestuvinė krizė?

— Galima ir taip pasakyti. Prašau.

Linksma gaida virto susirūpinimu.

— Ar tau viskas gerai?

— Ne, tiesą pasakius, ne. Ar gali atvažiuoti?

— Žinoma. Jau lekiu. Kad ir kas nutiko, Sonja, viską išspręsimė. Būsiu po dešimties minučių.

Kad aš jau viską išsprendžiau, pamanė Sonja, ir padėjo telefoną.

Pabaigusi antrą taurę vyno, Klėja ėmė sukti ratus po svetainę. Ilgos kojos trumpučiais baltais šortais šmėžavo Sonjai prieš akis. Deginto

medaus spalvos garbanotus plaukus bičiulė buvo susisukusi į netvarkingą kuodą — kaip visada, kai likdavo savaitgalį namie.

Jos žalios lyg katės akys degė pykčiu.

Juo labiau ji niršo, tuo akivaizdesni buvo Luizianoje praleistos vaikystės pėdsakai. O Sonja jautėsi vis ramiau. Tokia ir yra meilė, suvokė ji.

— Tas šunsnukis. Apsimelavęs, pasileidęs kalės vaikas. O Treisė? Net nerandu tinkamo bjaurumo žodžių. Tavo tikra pusseserė! Ta... ta apgailėtina didžiapapė *paleistuvė* padėjo man suplanuoti tavo vakarėlį.

— Ji verkė kruvinomis ašaromis.

— To nepakanka. Taip lengvai tikrai neatsipirks. Aš ją dar pasigausiu. Gali neabejoti, ji mano keršto neišvengs. Dviveidė kalė.

— Aš tave myliu, Klėja Fabares. Tu pati geriausia.

— Brangioji mano. — Susmukusi ant sofos, Klėja pastatė vyno taurę ir čiupo Sonją į tvirtą glėbį. — Apgailestauju. Man tikrai labai gaila.

— Žinau.

— Ką nori daryti? — Atsitraukusi Klėja pažvelgė į Sonją savo didelėmis rudomis akimis. — Pasakyk man, ko nori, ir viskas bus padaryta. Gal reikia jį nužudyti? Nukirsti galvą? Kastruoti?

Pirmąkart nuo tos akimirkos, kai bičiulė įžengė pro duris, Sonja nusišypsojo.

— Ar panaudotum savo prosenelio Harurto samurajų kardą?

— Su malonumu.

— Tegu tai bus mūsų atsarginis planas.

— Kodėl nešauki? Ko nors nespardai? Net aš noriu kam nors išpirti. Brendonui į kiaušus. Pirmiausia, nusipirkčiau kerzinius batų, kad galėčiau smūgiuoti juos avėdama. Ir dar noriu nusipirkti žalvarinį kastetą ir juo žiebtį Treisei į marmūžę.

— Bet šitaip padaryčiau aš, — pridūrė ji, vėl į ranką paėmusi vyno taurę. — O ką nori daryti tu?

— Jau darau. Sėdžiu čia gerdama vyną ir stebiu, kaip mano

geriausia draugė niršta ir siunta už mane. — Sonja suspaudė laisvą bičiulės ranką. — Ji žliumbė kruvinomis ašaromis, ne aš.

— Jei panorėsi išsiverkti, mano petys tavo paslaugoms.

— Kad nenoriu. Net nežinau, ką tai sako apie mane. Apėmė toks jausmas lyg būčiau patekusi į filmo sceną. Naivi, nieko neįtarianti nuotaka užtiko savo sužadėtinį su viena iš pamergių nuogus lovoje.

— Tu tikrai nesi naivi.

— Bet apie juodu tikrai nieko neįtariau, tad... Jie buvo pasileidę Bejonsės dainą „Nufilmuok mane“*.

— Eik jau.

— Rimtai.

Klėja nesusitvardžiusi nusikvatojo.

— Atsiprašau.

— Neatsiprašinėk. Kai pagalvoju... Jei nebūčiau atšaukusi to susitikimo, jei nebūčiau jų užtikusi...

Dabar jau Sonja, persirengusi džinsais, staiga pašoko nuo sofos ir ėmė sukti ratus po kambarį, lyg ketintų amžiams išminti takus. Ji mostelėjo jau tuščia taure vienoje rankoje, o kita persibraukė per plaukus.

Pirštais susiradusi rusvus, klevų sirupo spalvos plaukus juosiantį kaspiną, nekantriai jį išsirišo, pasileisdama ilgą kasą.

— Tas mane labiausiai ir siutina, Klėja. Žiauriai užknisa. Aš nieko nebūčiau sužinojusi. Būčiau ištekėjusi už to apsimelavusio niekšo. Ir net vestuvės būtų tokios, kokių nori jis. Tas mane žudo. Šventė vyktų viešbučio pokylių salėje, kurią išsirinko jis, prisipirkume visokiausių įmantrių niekučių, užsisakytume tą kvailą penkių aukštų tortą, puoštą glajumi ir aukso spalvos papuošimais, kurio užsimanė jis.

— Po velnių, kaip aš galėjau šitaip suklysti?

— Man regis, savo klaidą jau ištaisei. Man jis patiko. Iš tikrųjų patiko, ir tai žudo mane. Galbūt ir mačiau, kad su vestuvėmis kiek

* Beyonce daina „Video Phone“.

per plačiai užsimota, bet, po galais, juk tai *toji* diena, tiesa? Tad kodėl gi ne? Bet — ir kol dar nepriėjau prie „bet“ — leisk man pasakyti, kaip džiaugiuosi, kad pagaliau atgavai gebėjimą išlieti savo įniršį.

— Jis niekur nebuvo dingęs. Tiesiog norėjau kurį laiką pasimėgauti tavuoju.

— Gerai jau. Bet. Tu vis dėlto atšaukei tą susitikimą ir juos užtikai. Ir tu nesituoksi su tuo niekšu. Regis, likimas tau šypsosi.

— Jei likimas būtų man išties palankus, jau seniai būčiau jį pasiuntusi į visas keturias puses.

— Tau reikia daugiau vyno.

— Jo aš tikrai dar išgersiu. Ir daug.

Sonja pirštais užsidengė akis — ne bandydama sulaukyti ašaras, o tiesiog iš nevilties.

— Klėja, man teks viską atšaukti. Viešbutį, fotografą, operatorių, tortą, gėles. Jėzau, dar tą kvailą styginių kvartetą, kurio net niekada nenorėjau, ir muzikantus. Prarasiu visus sumokėtus užstatus. Po galais, aš ką tik pasiemiau galutinį kvietimų maketą. Baisu net prisiminti, kiek valandų iššvaisčiau kurdama jų dizainą.

— Pasilik juos. Mes juos prakeiksime ir per pilnatį užkasime kartu su jo boksikėmis. Ir vos tik jis sumanys suvilioti kokią kitą moterį, jam kaipmat velniškai išbers paslėpsnius.

— Man regis, tavo lūpomis prabilo tavo kreolė močiutė.

— *Bien sûr**. Aš tau padėsiu viską atšaukti, o labai pasistengusios gal net atgausime kai kuriuos pradinius įrašus. O už pusę tų, kurių neatgausi, pateiksi tam šunsnukiui sąskaitą. Man niekad nepatiko, kad už viską moki tu.

Garsiai atsidususi, Klėja įsipylė dar vyno.

— Ir apskritai, geriau pagalvojus, žinai ką? Man jis iš tikrųjų niekada nepatiko, nors ir bandžiau save įtikinti priešingai.

— Jis turėjo sumokėti už vakarienės repeticiją ir medaus mėnesį. Nesvarbu. Pamoka išmokta. Man tikrai praverstų pagalba viską atšaukiant. Dieve šventas, visai pamiršau dovanų sąrašą.

* Žinoma (*pranc.*).

Susinervinusi Sonja ranką prispaudė prie suskaudusio pilvo.

— Mes ką tik jį užbaigėme. O rytoj buvome susitarę apžiūrėti du namus.

— Dabar išgersime daugiau vyno. Užsisakysime picos. Tu man paskolinsi kokią pižamą ir mudvi aptarsime viską, ką reikia padaryti.

— Tu pasiliksi?

— Kai mano geriausia draugė, koledžo laikų kambariokė, visų nusikaltimų bendrininkė ir sielos sesė užtinka sužadėtinį lovoje su savo pussesere, tiesiog privalau pasilikti pas ją nakvoti.

Netikėtai Sonja pajuto, kaip akyse ėmė kauptis pirmosios ašaros. Bet ne dėl sielvarto ar skausmo, o iš dėkingumo.

— Ačiū. Vien nuo minties, kad teks vienai visą šią košę srėbti, man norisi pasislėpti kokiam nors urve. Ne, — tuoj pat pasitaisė ji. — Man norisi jame užkasti Brendoną. Aš... — nutilo ji, išgirdusi beldimą į duris, ir dirstelėjo sau per petį. — Ar gali būti...

Klėja žybtelėjo savo rusvomis lyg tigrės akimis.

— Leisk man atidaryti. Kaip dabar praverstų tie kerziniai batai, bet tiks ir spyris į tarpkojį.